

יום ליום

האמן האנשים אודים.

פנים אמתיות

תומכי טרור מוסלמים לצד פעילי מסיון נוצרים: כך מצליחים לחדור לתוככי הקהילות היהודיות במסווה יהודי. בעקבות הפרשיה שמתחוללת בארה"ב עם חשיפת הפיק-נישואים של היהודייה מלייקווד למוסלמי מלבנון, יום ליום' בתחקיר מטריד על תופעת המתחזים שמצליחים לתעתע במערכת השמרנית

גילה את האור

כבר כשהיה ילד קטן אמו תלתה בו תקוות, כשהוא גדל הוא החל לממש את שאיפותיה, אבל ביום אחד הוא נטש את הכל והחליט לחזור בתשובה

על דוכן העדים

אחרי תביעת ההשתקה שהוגשה נגד מלכיאל גרינוולד, העלילה מסתבכת. דניאל חפץ בפרק שני על המשפט הדרמטי בתולדות מדינת ישראל שהפיל את ממשלתו של בן גוריון וחולל מחלוקת שלא נפתרה עד עצם היום הזה

הם כואבים, פגועים, אך עיניהם כלות. הם רזאים למזל עיניהם את המציאות הכואבת, כיצד גם אם הם יבחרו לדבר או לספר הם יוקעו אל עמוד הקלון כביכול בטענות של קדושה והם יאלצו לשאת את כאבם. לבד

יומולדת למוישי

המסע לדרום המריקה תם, אך לפני החזרה לשגרה, הרב אביגדור חיות פקד את ציון הרשב"י. שם על מדרגות המוות, הוא סיים את המסע האחד והעניק מתנה למוישי שחוגג יומולדת, כשהוא בעולם שכולו טוב

הרב אשר יחיאל קטל

וזכני לגדל

הרב אשר יהיאל קסל

רב כפר הנוער זוהרים וראש ביהמ"ד 'משנת אבות'

לשאלות והרצאות: kasel@kfar-zoharim.org.il

הצעקה

האינטואיציה הוכיחה את עצמה: הנבזה יושב במזרח בית הכנסת, בתוך חבר מרעים בכבוד גדול. ליבו של אודי עלה על גדותיו, והוא החל להפליא בו את נחת זרועו.

רב בית הכנסת יהודי בעל ייחוס גדול, שישב גם הוא בקידוש היום, נרתע. בתוך בית הכנסת עומד בריון ומפליא מכותיו באחד מחשובי בית הכנסת, ואין איש פוצה פה ומצפצף. הוא לא יכול היה לראות את זה, ליבו הרחום לא עמד בזה והוא צעק לעבר המתפללים: תעצרו אותו, תוך שהוא מחווה באצבעו על אודי, הקרבן.

כאן חלה תפנית בעלילה. אודי ששמע את הקריאה, פנה אל הרב וענה לו: האם הייתה מסכים שהבן שלך יעבור את מה שעברתי?! אני בטוח שלו הייתי הבן שלך והייתי עובר את מה שאני עברתי, היית מצטרף אלי להכות ברשע.

שקט השתרר בבית הכנסת, הלם על פני הנוכחים ורק הרב התאושש, כשדמעות נקו מעיניו של הרב. הוא ניגש לאודי וליטף את גבו ואמר בקול רחימאי: "אהובי, אין לך מושג כמה אני מבין אותך, ליתר דיוק כמה אני לא מבין אותך". מתברר שהדמעות שנקו מעיני הרב, לא היו דמעות תנין, "מאז אותו מקרה" סיפר אודי, "הרב דואג לי והוא מתעניין בי מעת לעת".

שקט סמיך השתרר בחדר כאשר אודי סיים את הסיפור, ועיניו כולנו עוד היו נעוצות בו מקשיבים לקולו. אמרתי כולם! אז זהו שלא בדיוק כך. לא אלאה אתכם בסיפורים, אבל היה שם אחד - העונה לשם ארי - שלא ישב על מקומו בשקט. הוא קם כאחוז תזזית ונטל את המכשיר הנייד וניסה להתקשר.

ברגע הראשון זה היה נראה לי הפרה בוטה של הכבוד המינימלי למספר, אבל אחרי שתי דקות הבנתי שנסגר כאן מעגל. ארי הוא לא אחר מבנו של הרב, והוא סיפה. "אבא שלי לא הצליח להבין מה זו פגיעה, הוא אפילו כעס עליי למה אני לא ממשיך את החיים ולמה אני מתעסק כל הזמן במה שקרה לי, 'תתקדם' הוא אמר לי, אבל רק כאשר הוא ראה את כאבו של אודי והמילים הקשות שהוא הטיח בו, 'אם זה היה הבן שלך לא היית מגיב כך', דעתו השתנתה".

קוראיי הנאמנים: אני יודע שיש הלכות לשון הרע והוצאת שם רע. אני גם יודע שיש צד שני, ויש לו משפחה וילדים, והוא אב שכול ואומלל. אבל בינינו מסתובבים אנשים כואבים ופגועים ועיניהם כלות. הם רואים למול עיניהם את המציאות הכואבת, כיצד גם אם הם יבחרו לדבר או לספר הרי שהחברה תתייחס לזה בפרט אם הוא אדם חזק, ומקושר. ההכחשה תרדוף אותם, הם יוקעו על עמוד הקלון כביכול בטענות של קדושה, באזהרה ומחאה על 'הוצאת שם רע', וכדומה, והם ייאלצו לשאת את כאבם, ויחזרו לדממה.

כן, דווקא כעת את קולם של אחיי אני מבקש להשמיע, ואולי בעצם את קולי. אבל הוא לא נשמע, כי ההגמוניה שולטת, והיא חונקת, ומשתיקה, אבל דעו לכם שיכולין לצעוק בקול דממה דקה, צעקה כ"כ גדולה, גם אם איש לא ישמע.

ושבו אני מרגיש בודד, כן אני בודד. כי מה שמעסיק את כל העולם שסביבי זה, האם היה או לא היה, האם זה נכון או לא נכון. האם זה חיסול חשבונות, או סיפור אמיתי. האם אפשר להאמין לכתב 'הארץ', או מה שכותבים בעיתון חילוני הוא בבירור לא נכון. 'אפילו התארין בעיתון הוא לא אמין', אמר לי ידיד יקר.

את אחיי אנוכי מבקש, הגידה נא לי איפה הם רועים. הם עסוקים באבלם, עולמם קרס עליהם וההכחשה פועלת שעות נוספות. הם/אנחנו עסוקים בלהתכחש, תצלנה אוזניים משמוע. שלא יבוא הרוע בתוך בתינו, שלא נשמע חלילה. 'לא יכול להיות' ו-'אסור להאמין' הפכו לצד מילים שנאמרו יותר מידי פעמים השבוע ואני מרגיש בודד, יודע כי זה הדוגמא למה שיקרה, לו חשבתי או העליתי בדעתי, לפתוח את הסיפור האישי שלי.

פעם בשבועיים אנחנו נפגשים, אחים יקרים ואהובים שההשגחה העליונה בחרה בנו להתמודד עם כאב בלתי נתפס, שלא מסתיים. אחים שחיים בקידוש השם, שמאמינים באמונה שלימה בבורא יתברך, למרות המכה הכואבת שהם חטפו. הם הורים לילדים, הם חיים לכאורה חיים תקינים, עובדים לפרנסתם, מלמדים בחיידה, עושים חיל בעסקים, אבל הכאב שטמון בליבם הוא בלתי נתפס והם באים לחלוק אותו בקרב חברים מקשיבים, ששומעים את כאבם. חברים שמבינים האחד את שפתו של השני, מכיוון שכל אחד עבר את מה שהשני עבר, כך או אחרת. שם בחדר אנחנו פורקים וחושבים בקול, מה עושים, איך ממשיכים. אנחנו פורקים את התסכול על כך שהעולם ממשיך כאילו לא היה כלום. שם צף ועולה הכאב, על אותם רשעים, שעליהם נאמר, "אכלה ומחתה פיה ואמרה לא פעלתי און".

מפעם לפעם מצטרף לחבורה חבר חדש, הוא לא חדש בהתמודדות, הוא חדש בחדר. רק כעת הוא אזר אומץ, להגיע ולכאוב את הכאב. שם, בחדר החשוך - גם אם האור דולק - פגשתי לראשונה את אודי. הוא גדל בעיר חרדית - בין אנשים יראי השם לכאורה - השכן מהרחוב הסמוך למשל, ידוע בפועלו הרם למען קירוב רחוקים. הוא איש בעל צורה, זקן הדור יש לו. ומקום של כבוד בכותל המזרח. אבל אף אחד בשכונה לא יודע, כי מאחורי הצורה הטהורה, והתמימה, מסתתר אדם עם רוע בלתי נתפס, אשר עושה מעשיו בחשכת לילה, ובאכזריות. הוא פוגע בליבם הטהור של נערים קדושים וטהורים, והופך אותם לקורבנותיו, תוך שהוא מקריב אותם על מזבח יצריו האפלים. תשאלו את אודי מה עשה לו אותו אחד. כדרכנו בקבוצה קיבלנו את פניו של אודי באהבה גדולה, והתכנסנו למעגל, לשמוע את סיפורו הכואב. אודי בשונה מאיתנו, עשה את מה שכולנו אולי היינו רוצים בסתר ליבנו לעשות. לרדוף את פני הרשע עד תום. הוא לא וויתר, הוא רדף את האדם שעולל לו את הרוע, פעם אחר פעם. זה פגע בו באודי, כי לנקמה אין סוף והרשע ממשיך בחייו, מבחינתו זה רק מכה קלה בכנף.

אבל אודי לא הבין את מה שהוא מבין היום, ובצהרי אחת מן השבתות בשכונה, ליבו אמר לו כי בקידוש בבית הכנסת, יושב הלה בכבוד גדול. זר לא יבין את הרגע הזה, שבו ליבך אומר, ורגליך מוליכות אותך.